

Christus komende op Zijn troon
Ds. L. Huisman
Zondag na hemelvaart

Zingen: Psalm 122 : 1 en 2
Lezen: Mattheüs 25 : 31 -46
Zingen: Psalm 34 : 4 en 5
Psalm 27 : 5
Psalm 138 : 4

Geliefden,

Het Woord van God dat we u vanmorgen willen prediken vindt u in het u voorgelezen schriftgedeelte, Mattheüs 25 : 31, 32 en 33:

"En wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon Zijner heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen tot Zijn rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijn linkerhand."

Christus komende op Zijn troon:

1. De troon van Zijn gericht: als de Rechter Die oordelen zal de levenden en de doden.
2. de maatstaf die Hij dan aanleggen zal.

Wat zijn bokken, en wat zijn schapen: Hij Zelf is de maatstaf. Hij staat tussen de schapen en de bokken. De schapen aan Zijn rechterhand, de bokken aan Zijn linkerhand. Dus het komt er maar op aan in welke verhouding we staan tot Hem. Dat bepaalt het staan aan de linker of aan de rechterhand. Dat bepaalt wel en wee. In welke verhouding staan we tot Hem, Die God gesteld heeft tot een Rechter over de levenden en over de doden?

De hemelvaart ligt achter ons. Christus is naar Zijn menselijke natuur niet meer op de aarde. Dat hebben we opnieuw weer gehoord met Hemelvaartsdag. Maar, dat is toch niet het einde. Zeker, we hebben de boodschap gehoord die Hij Zijn kerk, Zijn discipelen, en daarmee ons, heeft nagelaten. Hij heeft ze getroost voordat Hij opvoer ten hemel, en heeft ze gezegend, terwijl Hij opvoer. En Hij heeft Zijn belofte nagelaten: Ik ben met ulieden, al de dagen tot aan de voleinding van de wereld. Ja meer nog. Hij heeft gezegd: Ik kom weder. Hemelherauten, engelen hebben het verkondigd: gelijk gij Hem hebt zien opvaren naar de hemel, zo komt Hij weder. Dus de hemelvaart is niet het einde, is slechts een tussenfase. Het grote einde dat komt nog.

Jezus heeft eens voor Kajafas gezegd: De Zoon des mensen zult ge zien, komende op de wolken des hemels. Zoon des mensen, dat is een mensenzoon, de Mensenzoon. Zo heeft Christus Zich gepresenteerd aan de kerk en aan de wereld. Als mensenzoon. En zo heeft Hij geleden, en zo is Hij gestorven. Als onzer één. Maar - en dit is de heerlijke triomf, die Christus door Zijn Vader bereid is, omdat Hij Zijn ziel in de dood heeft uitgestort en aan het Goddelijk recht heeft genoeg gedaan, de wil des Vaders volbracht - de Vader heeft het bestuur van hemel en aarde in Zijn hand gegeven en Hij zal als de mensenzoon op de wolken des hemels wederkomen, en alle oog zal Hem zien. U, en u, en u, en ik. En alle oog zal Hem zien. Of we dan Gods kinderen zijn, of we de verworpenen zijn, de verdoemden, we zullen Hem allemaal zien. Het zal geen schimmig licht zijn waarvan niemand weet wat hij nu eigenlijk ziet, nee, de hele wereld die geleefd heeft, en nog

leven zal, heiden en jood en christen, ze zullen Hem allemaal zien, en ze zullen Hem allemaal kennen. Niemand zal in die dag aan iemand vragen: Wie is dat, Wie is dat Die daar komt? Ze zullen allemaal overtuigd zijn door de kracht Zijner majesteit: dat is God, des mensen Zoon. Deze ogen, uw ogen zullen Hem zien.

Maar, het onderscheid zal wel groot zijn. Zal ontzaglijk groot zijn. Het grootste deel der mensen zal roepen: bergen valt op ons, en heuvelen bedekt ons, voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit. Vele mensen zullen het gewicht der bergen verkiezen boven de ontmoeting van de Zoon des mensen. Het zal lichter zijn onder het geweld, onder de druk, onder de kracht der bergen verborgen te worden, dan geopenbaard te worden voor de rechterstoel van de Heere Jezus Christus. Daaraan moeten we wel denken. Daarom is het zo uiterst belangrijk dat we vanmorgen weer opnieuw de balans opmaken van ons leven en voor Gods aangezicht belijdenis doen wat we zijn en wie we zijn, tot de ontdekking komen - ja God geve het - ik ben een kind van God. God heeft mij Zichzelf geopenbaard. Ik weet, ik geloof, ik heb lief, ik verlang, met alles wat me omgeeft en temeerdrukt... Of: ik ben bang. Laat die dag nog ver weg zijn. Goed, goed, laat God dan uw gebeden horen, het zij zo. Die dag zij nog 60 jaar, die dag zij nog 80 jaar, het kan haast niet, maar die dag zij nog 100 jaar weg. Maar wat is 100 jaar, gemeente, gemeten met de maatstok van de eeuwigheid? Hij komt toch, of dat u Hem verwacht, of dat u verlangend roept: kom Heere Jezus, ja, kom haastelijk! Of dat u zegt: nee, alstublieft, nee nu nog niet, nee blijf weg, blijf weg alstublieft, ik weet geen raad als U komt! Hij komt toch. Hij heeft Zijn eigen uurwerk en Hij handelt naar Zijn eigen tijd. Wij weten de dag van onze dood niet, en wij weten de tijd van Zijn wederkomst niet, maar de hemelklok wordt door God gelijkgezet, en die loopt geen halve minuut achter. God zal doen wat Hem behaagt.

Dan zal het wat zijn, door een Mens geoordeeld te worden, van gelijke beweging als wij. Een Mens, der mensen Zoon, om Hem in het aangezicht te zien, om Hem te horen spreken in onze eigen taal. Wel de verheerlijkte Mens, maar toch de Mens. Want naar Zijn Godheid heeft Hij geen lichaam en naar Zijn Godheid hoeft Hij geen meerdere eer te ontvangen. Want Hij is de eeuwige God, eenswezens met de Vader en de Heilig Geest. Maar als de Mensenzoon zal Hij dan staan en oordelen de levenden en de doden. De Godmens.

En, Hij zal niet alleen komen. U weet, in de velden van Efratha kwam er een menigte engelen, om te zingen het 'ere zij God' in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. Maar als de Mensenzoon straks terugkomt, dan komt Hij vergezeld, dat staat in de Bijbel, met al de engelen. Hoeveel dat er zijn dat weten we niet. Duizend maal duizend en tienduizend maal tienduizend. Voor ons ontelbaar. En die zullen allemaal met Hem samenkomen. Als u bedenkt, wat het bij de mens heeft uitgewerkt als één engel verschijnt. Hoe hebben de mensen uit de Bijbel, zowel in het Oude als het Nieuwe Testament gevreesd als er één engel verscheen in een lichtglans van hemelse heerlijkheid. Sommigen zijn plat op de aarde gevallen. Ze hebben geen sprake gehad om Hem te antwoorden. En dan moet u eens indenken, daar komen de legerscharen van de engelen. De hele lucht is vol zo ver als je kijken kunt van oost naar west en van noord naar zuid. De hele lucht is vol van heilige engelen. De legerscharen van de Heere die komen met Hem. Want dat is de dag van Jezus' kroning.

En nu hebben de engelen wel geen deel aan de verlossingsarbeid van Jezus Christus, maar Hij is wel hun Koning. Want toen Hij opvoer naar de hemel, is Hij opgevaren om de erfenis, die God Hem had beloofd in ontvangst te nemen. Hemel en aarde zijn onder Zijn gezag gesteld. Hij is door Zijn arbeid ook de Heere en Koning der engelen geworden. Ze dienen Hem als gediensstige geesten en gaan uit op Zijn wenken. Ze zijn medegelukkig en medeverblijd, en ze verheerlijken Hem mede, zij het niet uit bewuste kennis van Zijn borgschap, Zijn middelaarschap. Nee, dat mogen alleen de geheiligden doen, de gezaligden. Die mogen weten: Hij voor mij de dood in. Dat

kunnen de engelen niet zeggen, dat kunnen ze ook niet weten. Maar nochtans, ze hebben Hem lief, want Hij is hun Heere. En daarom zullen ze meegloriëren in Zijn wederkomst. Al de engelen met Hem. En dan zal Hij wederkomen in Zijn heerlijkheid. De hemelglans en de heerlijkheid die van Hem afstraalt zal afstralen op alles wat geschapen is. Vandaar, zeg ik, zullen degenen die Hem nooit hebben willen kennen, Hem niet gekend hebben, van Zijn aangezicht verschrikken. Maar degenen die Hem bemind hebben, die Hem leerden kennen, in wiens hart Hij Zijn genade gelegd heeft, die zullen Hem met blijdschap en met vreugde tegemoet gaan, en alle heiligen met hen. Dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid, als Koning Die het wereldregiment in de hand ontvangen heeft van Zijn Vader.

Misschien zijn er hier die zeggen: Misschien zal het dan toch nog wel meevallen. Want als ik denk aan God de Vader, dan denk ik aan dat Wezen dat ver weg is. Aan de gestrenge Vader Die oordeelt naar recht. Maar als ik denk aan Jezus, nee, dan denk ik toch anders dan aan de Vader. Dan denk ik aan de Man van Bethlehem, van Nazareth, de Man van Jemzalem, de Man Die in het midden van Zijn discipelen wandelde, de Man Die kinderen de handen oplegde en ze zegende. Die doden deed opstaan. Die voor iedereen een vriendelijk woord had die tot Hem kwam om redding, om genezing, om wijsheid, om kracht

De tijd der genade is dan voorbij ! Denkt u daarom. De tijd der genade is dan voorbij. Dan zal Hij geen vriendelijk woord meer hebben voor degenen die Hem in deze tijd, de welaangename tijd niet vriendelijk tegemoetgetreden zijn. Die Zijn wet achter hun rug geworpen hebben, die zich van Jezus niets hebben aangetrokken. Die Zijn geboden hebben verknoeid en vermorst en verslonsd. Die gezegd hebben: wat deel hebben we aan David? Wat hebben we te doen met die man van God. Nee, zo spreekt u natuurlijk niet, daar bent u veel te vroom voor. Maar zo lééft u wel als Jezus uw Jezus niet is, want er zijn maar twee soorten, we zullen het zien in de tekst. Daar zijn schapen en daar zijn bokken, en daar is geen kruising tussen, wat de mens op aarde ook moge kunnen. God doet dat niet. God heeft maar twee soorten mensen op de aarde: schapen en bokken. Het moge ons vanmorgen toch wel aangrijpen als nette, fatsoenlijke mensen die toch ook allemaal bekeerd willen worden en die allemaal zo graag kinderen van God willen zijn. En de meesten van ons zeggen: ik weet best hoe het gaat als God een mens bekeert. O ja. Maar de meesten van ons doen één ding niet, namelijk zich bekeren. Ze weten hoe God Zijn volk bekeert, ze kunnen het haarfijn opnoemen. Ze hebben een bekeerde vader gehad, of een bekeerde moeder. Of ze zeggen: ik heb een bekeerde zuster, ik weet precies hoe het gaat. U weet er niets van. Want als u er iets van zou weten, dan zou u zich haasten om u tot God te bekeren. Maar je kunt er oud mee worden, en je kunt er een dikke boterham mee verdienen en je kunt voortgaan tot het te laat is. O ik bid het u in de naam van God: denk toch niet dat u iets weet van het geestelijke leven, van de weg die God met Zijn kinderen gaat. Ge weet niet wie God is, daarom dient ge Hem niet. Als ge een kruimeltje Godskennis had, dan zou u aan Zijn voeten neervallen als een verslagene en uitroepen "Mijn God, wees mij zondaar genadig." O, bid God of de schellen van uw ogen mogen afvallen, of u van uw hoogmoed verlost mag worden, van uw eigen wijsheid. Want weet u, ik weet wel waarom u zo gemakkelijk praat over uitverkiezing, over welbehagen en over soevereiniteit. Ik weet wel waarom dat u dat doet, en God weet het ook wel. Om uzelf vrij te pleiten en uw aards leventje te leven. Maar u bent niet eerlijk voor God en voor mensen. Met dat soevereine werk van God en met die eeuwige verkiezing en verwerping werkt u verkeerd. U houdt er God mee buiten de deur van uw leven. Dat is het. Zogenaamd met een rechtzinnig beroep op de Bijbel. Want als ik aan u vraag: "En nu eerlijk, antwoord geven voor Gods aangezicht: hoeveel minuten op een dag leest u in de Bijbel? Hoeveel minuten op de dag bent u op uw knieën voor God om te smeken dat Hij u genade bewijst? Geef antwoord!" Zal ik het zeggen? Nog geen 30 minuten, nog geen half uur van de 24. Ben ik recht of niet? Zeg eerlijk voor

God. Zie je wel dat het u niets kan schelen. Zie je wel dat je rustig je eigen leventje leidt met heel je schone belijdenis, waar ik geen duit voor geef, en God ook niet. Want je bent niet waar, je bent niet waar voor God. Als je waar was voor God, dan zou je tijd besteden, de welaangename tijd, de dag van zaligheid. Dan zou je zeggen: alles, alles wat hier op aarde is, is tijdelijk, dat kan ik desnoods missen, maar ik kan God niet missen. Ik moet eerst God zoeken, ik moet Hem hebben, ik kan niet rusten voor ik Hem gevonden heb. Dat is Bijbels. Dat is ook het leven van al degenen die aan Zijn rechterhand zullen staan. Kom, beschuldig God toch niet langer van ontrouw. Wil toch in uw gedachten God niet voor uw rechterstoel trekken en u proberen te verschonen met al die dingen die waarachtig zijn - Gods verkiezing en verwerping, Gods eeuwige liefde tot de Zijnen en Gods eeuwige straf over degenen die Hij niet verkoren heeft. Het staat duidelijk zwart op wit in de Bijbel, je moet er niet iets vanaf doen. Maar u zult het straks horen, uit deze Bijbel, uit diezelfde Bijbel, dat God u niet zal oordelen naar verkiezing en verwerping, waar u nu onder wegschuilt om uw eigen leven te kunnen voortleiden. God zal u naar uw werken oordelen. Het boek van verkiezing en verwerping zal in de dag van het oordeel niet van pas komen. God zal het laten liggen en Hij zal u oordelen naar wat er in het boek van uw leven geschreven staat en u zult wegdragen wat in het lichaam geschied is, hetzij goed hetzij kwaad.

Hoort u het, geliefde gemeente. God zal u oordelen naar wat u op de aarde gedaan hebt. Hoe uw leven geweest is. Christus komt weer, en dan zult ge voor Zijn aangezicht staan. Hier staat het in de tekst: Hij zal zitten op de troon Zijner heerlijkheid. Als de Rechter van leven en dood, en voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkaar scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. Dus de Herder, Die ze kent, Die ze hun leven lang gekend heeft, hier op deze aarde, de schapen zowel als de bokken. Hier mogen ze door elkaar leven, één kudde, dat kan. Bij ons is een schaap en een bok nog al duidelijk te onderscheiden, maar ik heb in Afrika bokken gezien, die noemen ze zijdehaarbokken. Dat zijn om te zien prachtige bokken. Ze zijn niet zo groot, maar ze hebben van dat lange zachte gekrulde haar. Schitterend haar. Dat glimt in de zon. Je zou ze haast voor een schaap aanzien. Maar het zijn bokken. Je weet, bij ons is het nogal merkbaar. Een kind weet wel het verschil tussen een schaap en een bok. Een schaap met dat zachte wollige haar en een bok met dat stekelige haar. Die bok, die onbetrouwbare bok, die bok die met geen tien draden in de weide te houden is. Die brutale bok, zo kennen we de bok. En het schaap, het schaap zonder horens, het schaap zonder dat het zich verweren kan, het schaap met z'n zachte wollige huid, het schaap dat niet stoot, dat niet Iastig is, het schaap dat zich laat vangen, het schaap dat - ach laat ik het met een woord zeggen - dat weerloos is. Zelfs als hij geslacht wordt, ja het is waar, het Woord van God is waar, zelfs als hij geslacht wordt, dan doet hij zelfs z'n mond niet open. Ik heb in Afrika ook wel eens schapen geslacht, en dan ging er toch altijd iets door m'n hart heen, als ik een schaap de keel afsneed. Als ik dan die trouwe bruine ogen van dat schaap zag, zonder enig venijn, zonder enige wildheid, zonder zich los te willen wrikken uit de handen van die hem vasthouden, dan gaat er toch iets door je ziel heen, tenminste bij mij. Misschien is een slager dat gewoon, maar ik ben nu eenmaal geen slager. Dan denk ik altijd aan dat woord van Jezus, dat Hij stemmeloos is voor het aangezicht van die, die Hem slacht. Dat is een echt beeld.

Zo zegt Jezus: voor Hem zullen alle volkeren vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden. Hij kent ze precies. Hij weet het verschil tussen de schapen en de bokken. Tussen de brutale krachtmens die zegt en beleeft: ik red me wel hoor. Als het erop aankomt, dan heb ik niemand nodig. Helaas, deze brute taal leeft in ons aller hart. Eigen heer en meester. Onze eigen boontjes doppen, onze eigen wetten maken, ons eigen leven. 'k Heb niemand anders nodig. Nee, dat is waar. Totdat ... Totdat Jezus komt op Zijn grote witte troon, en Die heeft een oog, een haarscherp oog, om de schapen van de bokken te scheiden. Ze worden niet ingedeeld naar

kerkgenootschap. Ze worden niet ingedeeld naar ras of kleur. Nee, ze worden ingedeeld naar hoe ze in hun hart zijn. Of een schaap, dat zich overgeeft, dat handelbaar is voor die hem scheert, dat z'n mond niet open doet als hij naar de slachtbank geleid wordt. Of... die bok, die stotende bok, die zich door niets en niemand laat binden en door niemand laat vangen. Dat zal het onderscheid zijn. Die brutale krachtmens die zichzelf wel redden kan, of de weerloze die een herder nodig heeft. Want de kracht van het schaap is de herder. De bestaansmogelijkheid van het schaap, dat is de herder. Want een schaap zonder herder, zeker in het beeld van het Oosten, is een verloren schaap. Hij zal de weide niet meer terugvinden, Hij zal de stal niet meer terugvinden. Hij zal zich laten verscheuren door het wild gedierte dat niets in 't woen ontziet. Dat zijn de schapen. Dus u kunt licht weten wie ge zijt. In welke verhouding is uw leven ten opzichte van God. Kunt u zich nog al redden zo? Kunt u uw plannen zelf nog wel volbrengen? Lukt het u nog al aardig in deze wereld? Of bent u wel eens tot de ontdekking gekomen: Heere het gaat niet goed. Ik red het niet, ik kom er niet. Al had ik alles wat de wereld biedt, dan ben ik toch niet gelukkig. Dat kan ook niet. U kent het gezegde van Augustinus: Ons hart blijft rusteloos, totdat het rust vindt in U, o God. Afhankelijkheid van de herder, dat is het leven van het schaap. Overtuigd van eigen zwakheid.

En nu staat er dat Christus Zelf die scheiding zal openbaren. Hij zal ze van elkander scheiden, Hij laat het zelfs aan niemand anders toe. Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen tot Zijn rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijn linkerhand. Dat zal Hij zelf doen, want Hij kent ons hart.

En dan, ik moet de rest daarbij gebruiken, om de tekst duidelijk te maken, volkomen in het licht te stellen, dan zal de Koning zeggen tot degenen die aan Zijn rechterhand zijn, komt, gij gezegenden van de Vader. Komt! Daar zit iets in van: Ze stonden daar, ze durfden niet zelf voor Zijn aangezicht te naderen, Hij moest ze roepen. Waarom? Wel, zij wisten waaruit ze gered waren. Zij wisten hoe het kwam dat ze aan de rechterhand geplaatst werden. Dat leren we hier op aarde hoor. Niemand hoeft te zeggen: ik weet niet waar ik heenga als ik sterf. Of dat ik naar de hemel ga of naar de hel. U weet het wel hoor. Als u zegt "Ik weet het niet", dan weet u het moedwillig niet. Dan wilt u het niet weten. Maar u kunt het weten. O, ik zeg niet dat er niet veel strijd kan zijn, ook in het leven van degenen die aan Zijn rechterhand zullen staan, dat zal wel blijven, zo lang als we leven. Maar als we eerlijk in de Bijbel lezen, dan geeft God ons een antwoord door Zijn Woord. Dan laat Hij ons niet in het ongewisse zomaar een kronkelweg gaan, zonder dat we ooit aan de weet komen: ben ik nu een kind van God. O nee. Ik weet wel: er gaat veel strijd mee gepaard, en het kan menigmaal zijn dat het schaap zegt: ik geloof dat ik een bok ben. Dat kan. Dat zal je heel dikwijls in je leven ervaren. Maar als dan die Zon weer gaat schijnen, als dat Licht dan weer doorbreekt, als die Stem van de Herder dan weer in je ziel klinkt, dan begin je toch terug te spreken. Zoals het schaap z'n herder antwoordt wanneer het geroepen wordt, zo antwoorden wij de Heere wanneer Hij tot ons spreekt. Hij noemt ze "gezegenden des Vaders." "Komt gij gezegenden mijns Vaders, beërft dat koninkrijk." Let wel: gezegenden Mijns Vaders. Hier heb je nu in al z'n glorie Gods uitverkiezing. Degenen die voor de grondlegging door Hem verordineerd zijn. Gezegenden Mijns Vaders. Want God heeft Zijn kinderen niet liefgekregen omdat Jezus voor Zijn kinderen de dood ingegaan is. Hij had ze lief, en toen heeft God - ik spreek op menselijke wijze - een Borg gezocht. Toen heeft hij uitgeroepen: Wie wil met Zijn hart Borg worden voor dezen. Voor dezen, die ik liefheb, die ik verkoren heb vanuit de stille eeuwigheid. En toen heeft Jezus gezegd: Vader, hier ben Ik. Dus ze waren de beminden des Vaders. Ze waren Uwe, zegt Jezus, maar Gij hebt ze Mij gegeven. De Vader heeft ze als een bruid gegeven. Hier komt in de volle breedte de uitverkiezing ter sprake. Gezegenden Mijns Vaders, beërft!

Beërft; we weten allemaal, een erfenis kun je niet verdienen. Je kunt wel eens lief doen tegen een tante van wie je weet dat ze niet getrouwd is en veel centen heeft, maar het kan toch tegenvallen. Ik heb het in de praktijk vroeger in m'n jonge jaren wel eens meegemaakt toen ik nog in Limburg was. Daar waren ook mensen die verzorgden een oude tante met alles wat ze maar begeerde, want die had een grote hofstede en ze had veel weg te geven, en de grond was te heet waarover ze ging. En ik had het al gauw in de gaten en ik dacht: je loert op het portie dat overblijft. En wat denk je, toen het oude mens stierf toen had de pastoor gezorgd dat alles voor de kerk was. Toen kregen ze geen vijf cent. Ze vielen erbuiten. En waarom? Ze waren geen erfgenamen. Maar God heeft erfgenamen en die vallen er nooit meer buiten. Die zijn gekocht en betaald. Die zijn Hem ten eigendom geworden. Dat staat zwart op wit in de hemel en de hoogste Rechter zal zich houden aan hetgeen in de boeken geschreven staat. Hier staat het weer, een erfgenaam. Je maakt jezelf geen erfgenaam, dat word je door de dood van de testamentmaker. En als je in dat testament staat - dat heb je zelf niet gemaakt, dat heeft de erflater geschreven. Nu, een erfgenaam - al Gods kinderen zijn erfgenamen. Ze hebben zichzelf niet uitverkoren, ze hebben zichzelf niet opgewerkt van een zondaar tot een rechtvaardige, ze stonden in Gods boek geschreven. En daar kun je wel tegenaan stoten, daar kan je tegen blaffen als een hond, maar dat is onlosmakelijk, en dat is de bodem en de grond van de zaligheid: erfgenamen. Hier staat het: het zijn erfgenamen. Beërft het koninkrijk hetwelk u bereid is van voor de grondlegging der wereld. Maar dat is niet alles. Het is niet alles. Nee, u zult niet de kerk uitgaan met de gedachte: zie je wel, dat heb ik altijd wel gedacht. Die God verkoren heeft die zullen er komen, en als een verdoemde ben dan kom ik er nooit.

Luister: ga verder. Daar staat: Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven. Dorstig - te drinken gegeven. Vreemdeling - geherbergd. Naakt - gekleed. Krank - bezocht. In de gevangenis - tot Mij gekomen. Dat zijn degenen die aan Zijn rechterhand zijn. Maar word je dan zalig door je goede werken? Heeft de Roomse kerk dan toch gelijk? Moeten we dan ook maar gaan proberen om zo veel mogelijk goed te doen? Want dat staat er toch? Al deze dingen die ik opgenoemd heb, daar worden ze aan gemeten. Die aan z'n rechterkant staan. Hongerig - en te eten gegeven. "IK" zegt Jezus. Ik was in de gevangenis, Ik was hongerig, Ik was naakt. En wat zeggen die mensen dan? Dan zeggen die mensen: Maar Heere, waar hebben we U dan zo gezien? Hongerig, dorstig, naakt, in de gevangenis, als een vreemdeling. Waar? Ze hebben geen boek gehouden om aan het einde te zeggen: dat de ene dag, en dat de andere dag, en dat de volgende dag, en dat m'n leven lang. Ja hoor, het klopt, ik ben erbij. Nee, ze hebben het wel gedaan, maar ze hebben er geen boek van gehouden. Want ze hebben het spontaan gedaan. Het was hun leven. Het was de lust van hun hart. Ze hebben het gedaan door de Geest van Christus, door de gelijkvormigheid aan Zijn beeld als vernieuwde schepselen. Hiernaar worden ze geoordeeld, ze weten het zelf niet. Ze hebben het wel gedaan, maar het was zo spontaan en het was zo gewoon als dat je tot een moeder zou zeggen: Ja, je hebt je baby gezoogd, en toen hij groter werd, toen heb je hem leren eten, vaste kost leren eten, en je hebt hem... Dan zou die moeder zeggen: dat is nogal vanzelf. Daar ben ik toch een moeder voor. Wie zou z'n kind nu niet verzorgen? Je eigen kind! Nu, zo spontaan hebben Gods kinderen God gezocht en gediend. Nee de godsdienst is geen juk dat je tegen wil en dank opgelegd krijgt. Je kunt weten of je een kind van God bent. Dan is er iets in je hart gaan branden van liefde en genade tot God. Hoewel je voor God niet kunt bestaan, en je elke dag moet zeggen: "Heere, treed niet in het gericht met Uw knecht, want ik kan voor U niet bestaan," is er toch een verbintenis aan God gekomen. Je kunt God toch niet meer loslaten, je kunt Hem toch niet meer missen, je hongert en dorst naar de gerechtigheid. Het is je lief geworden als je het Woord en de mond des Heeren horen mag. Als je met al je zwakheid en je zonden en je zorgen uit mag schreien aan het hart van God, aan de boezem van Jezus, aan Zijn

voeten mag nedervallen. Je hebt een andere natuur gekregen, en andere inborst gekregen, een ander leven gekregen. Ach, dat is toch niet moeilijk te onderscheiden. Je moet het toch weten als het Woord van God geopend wordt: "Heere, dan ben ik toch een schaap, want ik heb U lief. Ik zoek Uw aangezicht Heere. Ik kan alles missen, maar Uw gemeenschap niet. Ik dorst naar de vergeving van m' n zonden. Ik dorst naar de kennis van U. Ach Heere, wanneer zult U tot mij komen en tot m'n ziel van vrede spreken. Want U zijt mijn God, U zal ik loven." Dan zal Hij zeggen, de Koning zal antwoorden: Voorwaar zeg ik U, voor zover gij dit aan de minsten van de broederen gedaan hebt, zo hebt gij dit aan Mij gedaan. En dan de bokken: dan zal Hij zeggen tot degenen die aan Zijn linkerhand zijn: gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur. Ja, daar moeten we toch ook van spreken. 't Valt niet mee, maar het moet. God zegt het. We willen het doen nadat we gezongen hebben uit Psalm 27 het 5e vers.

Want Ik ben hongerig geweest en gij hebt me niet te eten gegeven. Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Me niet te drinken gegeven. Ik was een vreemdeling, gij hebt Me niet geherbergd, naakt en gij hebt Me niet gekleed, en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht. Dan zullen ook dezen Hem antwoorden en zeggen: Maar Heere, wanneer dan? Wanneer hebben we U hongerig gezien of dorstig of vreemdeling of naakt of krank of in de gevangenis, en hebben U niet gediend? Dan zal Hij zeggen: voorwaar zeg Ik u, voorzoveel gij dit aan een van Mijn minsten niet gedaan hebt, zo hebt gij het Mij ook niet gedaan. En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn. Maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven. Dan zal je zeggen: maar is het dan toch uit de werken? Iemand kleden, iemand voeding geven, iemand een bezoekje brengen. Maar dat doet de wereld toch ook? Moet je maar eens kijken hoeveel kollektes er worden gehouden per jaar. Mensen die helemaal nooit in de kerk komen, die nergens om geven. Die zijn toch ook bewogen met de armoede in de Oosterse landen, of de Afrika-landen of de Zuid- Amerikaanse landen, en ze brengen soms miljoenen bij elkaar. Ze praten erover, ze zijn ermee bezig, ze besteden er de tijd aan. Ja, maar ze hebben het niet uit Christus gedaan. Ze hebben het niet uit Christus gedaan. Als Gods kinderen medelijden beoefenen, de armen geven, de eenzamen opzoeken, de zieken ondersteunen, dan doen ze het uit kracht die Christus hen geeft. Omdat ze Hem liefhebben, omdat ze naar Zijn beeld hervormd zijn, veranderd zijn, vernieuwd zijn. Maar die anderen, die het niet om Christus' wil doen, die doen het toch ten diepste om zichzelf. Het zijn geen werken die Hem aangenaam zijn. Ik zei in het begin: Christus staat tussen de schapen en de bokken. En de verhouding tot Christus bepaalt: ben je een schaap of ben je een bok. Anders zouden de mensen die best wel eens hun portemonnee willen leegschudden en heel wat willen doen - daar zijn heel wat sierlijke voorbeelden van in de wereld - er wel komen. Maar het is het gevolg van de algemene goedheid. Ze doen het niet om Jezus' wil. Ze doen het niet omdat ze God hebben liefgekregen. En dan kan je toch met je werken niet voor God verschijnen. O, bouw er je hoop niet op en zeg niet bij jezelf: Ik ben toch niet zo erg als die andere vrouw of die andere man of die jongen of dat meisje, die heel de dienst van God met God erbij aan z'n laars lapt en die nergens wat om geeft. Ik zit toch in de kerk en ik bid toch voor m'n eten en na m'n eten. En heus, ik denk ook wel eens aan God en ik ben ook wel eens bang. Ja, dat kan, en het is goed dat het er is. Maar dringt het wel eens door in het binnenste, in je hart: ben je nu van zo'n stotende bok een schaap geworden? Is het binnenste van je hart, is je gezindheid ten opzichte van de Heere veranderd? Want daar gaat het om. Niet of dat je wel eens iets voor de Heere doet. Ach, zo goed zijn we nog wel in onze eigen ogen dat we ook wel eens een duw aan de kar willen geven, en zeggen: dat wil ik wel voor m'n rekening nemen. Maar wat is de bron? Want daar zal God naar oordelen. Hij zal oordelen naar onze gedachten over Hem. En dan zeggen degenen die aan Zijn linkerhand staan: We hebben U eigenlijk nooit gezien. Ja, als we U gezien hadden dan zouden we het wel gedaan

hebben. Maar waar hebben we dan verkeerd gedaan? We hebben toch ons best gedaan? We hebben U nergens gezien, Ja, dat is het nu juist. Het ongeloof ziet God ook nergens. Het ongeloof ziet Jezus ook nergens. Het ongeloof leeft alleen maar voor zichzelf. Dat is nu de grote ellende waarin we geboren worden. En daarom, als dat nu bij u zo is, u bent nog in het heden der genade. Jongens en meisjes, je kunt nu van een akelige stotende egoïstische bok nog een schaap worden. En dat kan Jezus alleen doen. Want het wereldregiment is in Zijn hand gegeven. Mij is gegeven alle macht. Je moet bij Hem zijn. God is buiten Christus een verterend vuur en een eeuwige gloed. Je hebt geen schijn van kans als je, buiten Jezus om, God wilt leren kennen. Dan zal je het eeuwige vuur, de eeuwige rampspoed tegemoet gaan. Hij zal je niet ontmoeten. Hij zal je van Hem wegstoten en zeggen: Ik heb je nooit gekend. Je bent uit Mijn gezichtsveld. Ik heb je nooit gekend. Maar in Christus, de Middelaar Gods en der mensen, dat Lam dat geslacht is, Die gekomen is als onzer een, der mensen Zoon, spreekt God: Komt tot Mij alle gij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Is het niet heerlijk dat God Zijn Zoon gegeven heeft, Dat Hij een Middelaar gegeven heeft. Dat Hij zegt: kom maar tot Hem. Zoals Jozef in de tijd van de honger, Farao zei: ga maar naar Jozef! Hij had Jozef aangesteld, en Jozef z'n schuren waren vol. Hij had de heerschappij over farao's rijk gekregen als de uitdeler van al het goed. Welnu, zo heeft God de Vader - mag ik het zo zeggen - Zijn Zoon aangesteld, en Hij zegt: ga maar naar Hem, Hij is gewillig, Hij heeft Zich gegeven, Hij is lankmoedig en barmhartig en Hij is groot van goedertierenheid. Die Hem nederig valt te voet, die zal van Hem Zijn wegen leren. Wat hebt u er nu op tegen? Wat kun je er nu bij verliezen om je aardse, wereldse, ten diepste goddeloze leven vaarwel te zeggen en je gebonden handen uit te steken naar die Middelaar Gods en der mensen, Die rondgaat om treurigen te troosten, om eenzamen te bezoeken, zoals hier.

Denk eens wat de andere kant is. Het niet gedaan te hebben ... vervloekten ... eeuwige vuur samen met de duivel .., en dan tot in alle eeuwigheid. Het onderscheid is zo groot, zo ontzaglijk Groot. Elk uur dat God ons geeft moesten we eraan denken, ermee bezig zijn. Al zou het onze positie kosten, al zou het ons schade doen in ons bedrijf of wat we dan ook in de wereld te doen gekregen hebben - zoek eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid. Arme zondaren, het is te vinden. Het is te vinden, Christus staat heden en Hij klopt aan de deur van uw hart. De deur is nog niet gesloten. Zijn genade is nog even groot als toen Hij rondging op de aarde. Ik zeg het nog eens: Laat die gedachte toch los, dat als ik er moet komen dan zal ik er toch wel komen, en als ik er niet moet komen, dan kan ik er toch ook niets aan doen.

Daarnaar zult gij niet geoordeeld worden. Ik heb het u weer opnieuw voorgehouden, u wist het natuurlijk al, maar het staat hier weer opnieuw, en ik wil het u op uw hart leggen. Hoe uw leven geweest is, ge zult geoordeeld worden naar wat ge gedaan hebt, hetzij goed, hetzij kwaad.

Gedaan - en dan natuurlijk niet op een farizeïstische wijze, ik heb daar iets van gezegd - maar gedaan vanuit Hem Die in het midden staat. Hij, de Levensvorst, vanuit gemeenschap met Hem, omdat ge God lief gekregen hebt. Hij waarschuwt u voor het te laat is. Als we onze laatste adem uitblazen, dan kan een bok geen schaap meer worden. Dan is het voor eeuwig bok-zijn.

Weggeworpen worden, verstoten worden, in de eeuwige nacht. Maar het is nu de welangename tijd, de dag der zaligheid.

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.